

PREOBRAŽAJ

Bunar je opet presušio. Uspela sam kantom da zagrabim nekoliko poslednjih litara sa dna. Umijem se i popijem malo. Nakvasim kosu i sedam na bicikl. Mašem majci. Točkovi skliznu niz kameniti prilaz i trnci mi prostruje celim telom. Sunce mi prži vlažno teme. Od vrućine već počinje da me svrbi vrat. Pred očima mi lelujuju bele iskre. Dajem sebi za cilj da izdržim do česme na Trgu. Zaustavljam se nakon nekoliko minuta. Brzo silazim s bicikla koji pada na travu. Čučnem pored. Dah mi je isprekidan i šištav. Usta su mi suva i jezik me pecka. Znojavih hladnim dlanovima pridržavam čelo. Povratim. Nije mi lakše. Gledam kroz trepavice. Bele iskre postaju pogled iz kaleidoskopa. Preda mnom pleše šest livada, šest bicikala, dvanaest točkova. Onda se spoje u jednu deformisanu sliku. Ležem na zemlju. Telo mi se trza. Udovi su mi kao phtiće. Možda je sunčanica. Do kuće neću uspeti. Trg je nizbrdo. Nesigurno se uspravljam i nastavim peške. Mišići mi se grče. Pa opuštaju. Na smenu.

Pored kioska pre Trga mi se zacrni pred očima. Osetim tup udarac pod temenom. Kad mi se svest vrati, skoro pa je sumrak. Neka deca upiru prstom u mene i viču nešto nerazumljivo. Zdepasta tetka do njih se preplašeno hvata za glavu. Niko ne prilazi da mi pomogne. Vetar gužva novine na pultu kioska. Pred očima mi igra naslov – „ŠOKANTNO! Somborci piju OTROV!“ Začkiljim i sričem. „Somborska pijaća voda najzagađenija u Evropi. Čak jedanaest građana primljeno u bolnicu. Desetoro ima simptome trovanja, a kod jednog sugrađanina se sumnja na gangrenu.“

Vrhove prstiju zarivam u šljunak, disanje prestaje, vrat mi je ukočen, jezik trne i bubnja mi srce. Pridižem se. Kičma mi krcka. Trg nikada nije bio prazniji. I nikada nije delovao veće. Pođem ka česmi. Koraci su mi meki, bez težine. Česma se nadvija nada mnom. Misli je toliko da nijedna ne može da se izdvoji. Pokušam da prihvatim stanje. Instinktivno se uspnem uza zid, do slavine. Spustim pogled ka vodi i skamenim se.

U talasima se nazire otrovno zeleni odraz. Sitne tamne oči oivičene hrapavim kožnim naborima. Usađene su u usku lobanju. Na njenom vrhu maleni rog. Pljusnem trakastim jezikom po vodi. Na njenoj površini se stvori nekoliko savršenih krugova.

Iz senke pod česmom posmatram smiraj dana. Lutalice kida buđav okrajak hleba pod klupom. Stariji čovek hoda pored dečaka na trotinetu. Malom curi sladoled niz ruku. Iz obližnje kafane čuje se prigušena pesma. Radnica izleće iz kioska. Psuje i kupi novine koje je odneo vetar.

Poslednji zraci popodnevnog sunca mile po mojoj krljušti. Prija mi šum vode i zvuk koraka prolaznika. Zažmurim i skoncentrišem se. A onda se stopim s betonom svog grada.

Milica Dobrojević (1997, Beograd), studirala holandski jezik i književnost na Filološkom fakultetu u Beogradu. Bila je stipendistkinja univerziteta u Beču. Piše poeziju i prozu, bavi se glumom i predaje holandski.